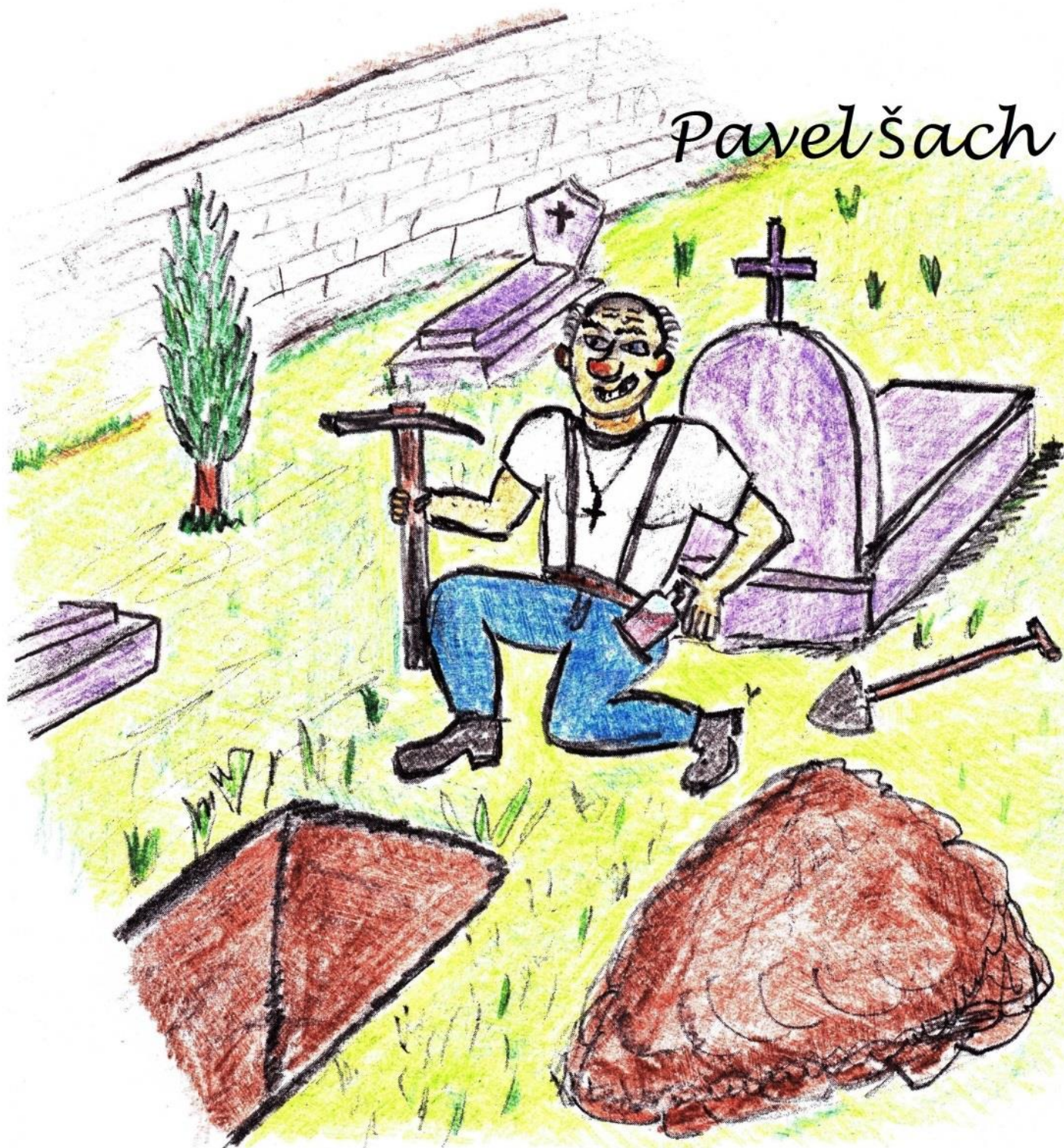

Tak co, chlapi, do hrobu nikdo?

Pavelšach

Pavel Šach

TAK CO, CHLAPI, DO HROBU NIKDO?

Prostě příběhy pro šťastné a tolerantní čtenáře

Dětství, taneční zábavy, víno, trocha sexu, děti, život (jaký je), soužití ve
vícegenerační rodině, moudrost nastávajícího stáří.

(Nechybí ani superkrátké příběhy, podobající se skoro, když si autor bude
trochu fandit, spíše něčemu jako anekdotám.)

Copyright

Autor: Pavel Šach

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-87976-56-2 (ePub)

978-80-87976-57-9 (mobipocket)

978-80-87976-58-6 (pdf)

SMÍCH PŘI MANŽELSKÝCH POVINNOSTECH

Žiji se svou ženou 33 let. A za tu dobu se v manželském sexu už něco stane (vím, že byste mohli také vyprávět). Povím vám, co se stalo mně, a to nejednou.

Nachystáte se léty naučenými postupy. Vysprchování řádně provedeno, tělový deodorant použit, ústní sprej připraven, manželka lehce postříkaná nějakou vůní, zkrátka všechno vypadá, že zdařilému manželskému sexu v cestě nic nestojí.

Rozjede se milostná předehra. Je za ty roky už trochu stejná (možná si někdo řekne, že změna by neuškodila), nicméně jsme v konkrétním místě, v konkrétní situaci. Nic nenasvědčuje tomu, že by se léty prověřený scénář mohl zhatit. Děti už jsou velké a z hnízda vylétlé, případné malé děti už tvrdě spí. Ideální chvíle přichází.

Najednou jako čert pokušitel proběhne vaším mozkiem nějaká úsměvná příhoda. No co, je to letmé, stačí se pořádně soustředit na vzrušenou manželku a všechno bude zase v pořádku. Mezitím samozřejmě pokračujete v započaté akci a manželka se zdá být už už připravena k očekávanému spojení. Jenomže směšná příhoda z vašeho mozku nejde a nejde vyhnat.

Začíná se pomalu schylovat k nejhoršímu. Začnete se, zatím jenom v duchu a sám pro sebe, smát. Po chvíli sice nedáte zvukově najevo nic, ale začne se vám klepat smíchem celé tělo. Po chvíli obav, co řekne

manželka, která se konečně po několikerém pokusu uvolila k plnění manželských povinností, si už nemůžete pomoci.

Zkrátka vyprsknete nahlas smíchy a tím vyprsknutím to nekončí. Začnete se chechtat bezmála jako racek chechtavý, za chvíli doslova hýkáte smíchem. V takové chvíli obrovsky záleží na reakci manželky.

Ta buď bude cítit uraženou ješitnost (je to sice ten horší případ, ale i takové se stávají), nebo jako moje zlatá choť překoná chvilkový záchvat uražené ješitnosti a zeptá se, čemuže se to její mužský protějšek směje. Muž to už nevydrží a mezi zalykáním se smíchem to manželce stručně vypoví. Jste-li v manželství naladěni na jen trochu stejnou notu, začne se smát taky, a za chvíli se vaše ložnice promění v sál při vystoupení dobrého komika. Zkrátka budete se chechtat oba. Je jasné, že ten večer je s manželským sexem amen, ale dobře se zasmát přece taky stojí za to, ne?

LIDSKÉ ŠTĚSTÍ

Lidské štěstí má mnoho podob. Jednou z nejčistších je štěstí rodičovské. Můžeme spatřit tatínka s maminkou, kteří se naklánějí nad kočárkem se svým miminkem a láskyplně na ně hledí.

Štěstím může překypovat student, který právě zdárně složil těžkou zkoušku, ač v to původně ani nedoufal, nebo udělal nanejvýš potřebný zápočet.

Šťastní jsou i rodiče, které po delší době přijely navštívit jejich děti, zvláště když přivezly s sebou také vnoučata.

Štěstím překypují milenci, kteří se právě setkali po delší době vzájemného odloučení.

Štěstím září sportovec, který právě vyhrál těžký závod nebo se v něm alespoň nad očekávání dobře umístil.

Štěstí je patrné na tvářích dávných spolužáků, kteří se po letech setkali na srazu abiturientů.

Štěstí vyzařuje z dávných přátel, kteří se někde na ulici potkají.

Štěstí může pociťovat i člověk, který jede poprvé v právě koupeném novém autě, byť by bylo třeba z autobazaru.

Štěstím může překypovat i tvář labužnického jedlíka, kterému právě přinesli na stůl jeho oblíbenou pochoutku.

Odras štěstí můžeme vypožorovat i na tváři koncertního umělce nebo třeba operního pěvce, který právě odvedl profesionálně bezchybný výkon.

Šťastný je člověk, kterému lékař oznámí, že se u něj obávaná diagnóza nepotvrdila.

Šťastný je i řemeslník, který právě odvedl dobrou práci a ukazuje její výsledek spokojenému zákazníkovi.

Spokojený může být i pouliční muzikant, kterého náhodný kolemjdoucí zvláště štědře obdaroval.

Šťastní mohou být manželé, kteří se po několika letech dřiny stěhují do nově postaveného domu.

Nefalšované štěstí se rozlije po tváři otce, kterému oznámí narození zdravého potomka.

Štěstí zaplavuje fanouška, jehož oblíbený fotbalový klub vstřelí důležitou branku, která mu pomůže postoupit do dalšího kola soutěže.

Štěstí pociťuje i dlouholetý hráč sportky nebo nějaké jiné podobné hry, když se mu podaří vyhrát byť i drobný peníz.

Ve výčtu šťastných okamžiků v životě člověka bychom mohli pokračovat prakticky do nekonečna. Já se chci s vámi podělit o obrázek štěstí, který jsem viděl na vlastní oči.

V nedalekém městečku je na náměstí vybudován malý parčík. Lavičky v tomto parčíku bývají často útočištěm bezdomovců a jiných podobných individuí. Takovíto lidé budí odpor kolemjdoucích a častokrát se stane, zejména osamělé ženě, že má obavu, aby ji ti bezdomovci nezačali třeba obtěžovat.

Já jsem jednou na lavičce v tomto parku viděl obrázek dokonalého štěstí a harmonie. Seděli tam dva bezdomovci, v ruce právě otevřenou velkou láhev okeny a musel bych dlouho pátrat v paměti, kdy jsem naposledy viděl dva tak mírumilovně šťastné lidi. Tak tedy: „Na zdraví!“

NOC NA CHALUPĚ U KOLEGY

Jeden bývalý kolega vlastní moc pěknou chaloupku. Uvnitř má všechno stylově a vkusně zařízeno, a co teprve venku. Je totiž milovníkem skalek a pokud to já, nekulturní barbar, mohu posoudit, jsou ty skalky velice povedené.

A právě na této chalupě se pořádalo „setkání přátel.“ Milan, tak se kolega jmenuje, měl už tehdy děti velké, jak se říká „z hnízda vylétlé“ a léta jezdil na chaloupku s manželkou sám.

Nebylo pro něj vůbec lehké připravit ucházející nocleh pro nás, sedm pozvaných přátel. Nicméně vše zařídil na jedničku a v časném odpoledni mohlo setkání začít.

Podle předem celým kolektivem schváleného záměru se k jídlu podávaly obložené chlebíčky a jednohubky, což obě připravily šikovné ruce přítomných kolegyň. K pití si mužská část osazenstva prosadila pivo a pro ženy, protože se podával i tvrdý alkohol, byla k dispozici dostatečná zásoba různých minerálek.

Nejen díky konzumovanému alkoholu se nálada začínala dostávat do obrátek. Všichni se přijeli pobavit, a tak se nenašel nikdo, kdo by dobrou náladu společnosti nějakým způsobem narušoval.

Večer se začínal přehupovat do noci a pomalu bylo na čase myslet na spánek. V místnosti určené jako moje ložnice měli nocovat tři lidé.

Prostor byl uzpůsoben tak, že podle bočních stěn místnosti byly dvě postele, na jedné z nichž jsem měl spát já.

Uprostřed místnosti, mezi postelemi, bylo matracemi vystlané místo pro kolegu, z nás nejmenšího vzrůstu.

Nerad to říkám, ale se mnou toho večera nebylo lehké pořízení. Když nastal čas, kdy se ostatním začínaly klížit oči, mně se oči ještě zdaleka neklížily a nechtělo se mně na připravené lůžko ani náhodou.

Přátelé mě nakonec přiměli k tomu, abych se na pro mě určené lůžko odebral, měl jsem ji už pořádnou (bylo jasně vidět, že jsem celý večer s pitím nezahálel). Když jsem se, jak zpívají Beatles, „s pomocí přátel“ konečně do své ložnice odebral, nelehl jsem si na své předem vybrané místo, ale převalil jsem se na matracemi vystlaný prostor mezi postelemi, kde už pokojně usínal určený kolega.

Protože jsem místo pomalého uléhání zvolil spíše něco jako pád do postele, sama Prozřetelnost vnuknula tam ležícímu společníkovi, aby se uhnul poněkud stranou a nechal mé dvoumetrové tělo spadnout na jeho lůžko.

V rohu místnosti měl pan domácí vystavěnou krásnou pyramidu z různých, leckdy pracně sehnanych, plechovek od piva. Ve tmě se leskly a připomínaly mi světlo v proskleném otvoru dveří. Když jsem se chtěl v noci odebrat na záchod, část Milanovy sbírky a jsem pošlapal, než jsem si uvědomil, že tam, kam směřuji, asi dveře nebudou.

Druhý den, podle panujících zvyklostí pokračovali, kromě řidičů, ostatní v konzumaci alkoholu od časného rána. Já jsem se pod dojmem včerejší ostudy držel zpátky, přesto jsem něco vypil.

Když přišel v sobotu odpoledne čas k odjezdu, byla má hladina alkoholu v žilách od nuly značně daleko. Při nastupování do aut na mě vyšlo auto třídvéřové, prý abych se tam vzadu sám lépe složil.

Odvážil jsem se tehdy malého žertu, a tak, když mě do třídvéřového auta dozadu dost pracně uložili, prohlásil jsem, že se mně chce čůrat. Bylo to míněno samozřejmě žertem, ale nesetkalo se to s příliš velkým porozuměním. Po mém vysvětlení, že šlo o pouhý žert, se situace uklidnila.

Po příjezdu domů jsem bůhví proč pojal úmysl znovu naladit kytaru, na kterou jsem předchozí večer hrál. Nechal jsem si k tomu od dětí otevřít lahvové pivo, ale než jsem stačil pořádně hrábnout do strun, usnul jsem spánkem spravedlivých.

Jaká byla radost ženy z mého návratu, jistě netřeba popisovat.

MOZKOVÁ BARIÉRA

Rodinná hospůdka – to byl pojem, který mě lákal odjakživa. A v červnu 1991 se mé přání splnilo a dva podnikaví starší manželé takovou hospůdku otevřeli. Vyčlenili pro ni dvě místnosti svého domu, takže uvnitř si člověk připadal opravdu málem jako doma.

Dali jsme se dohromady čtyři. Chlapi různých zájmů i různého vzdělání, což naše debaty obohacovalo, a scházeli jsme se tam každý pátek na osmou večerní. Témata rozhovorů bývala velmi pestrá a nevyhýbali jsme se ani politice (tehdy se nám ještě zdálo, že to má nějaký smysl).

Právě kvůli občasným politickým debatám se začalo našemu stolu říkat s nadsázkou „senát.“

Žije u nás na vsi chalupář, sice Pražák, ale jinak velmi dobrý člověk s pravicovým smýšlením. V jeho chalupě jsme párkrát s kamarády našli útočiště v nočních hodinách, když se nám ještě nechtělo končit začaté rozhovory navzdory tomu, že hospoda už zavírala.

A tento dobrý člověk přivedl jednou do hospody svého kamaráda, který byl možná v jádru také dobrý člověk, ale s bigotním levicovým smýšlením. Lidem, kteří se slepě hlásí k levici, aniž v debatě dokáží svůj názor obhájit, říkáme s kamarádem, že mají „mozkovou bariéru“, což znamená asi tolik, že zůstávají levičáky, i když byli v diskusi totálně převálcováni a scházejí jim rozumné argumenty.

Snažili jsme se i tomuto člověku vysvětlovat svoje pravicové postoje a racionálně argumentovat, ale naše argumenty se od něj odrážely jako pověstný hrách od stěny.

Nevěda už si s ním rady, sdělili jsme mu naši diagnózu, že prostě trpí „mozkovou bariérou.“

Znamená to zhruba tolik, že pokud se debata stočí na hospodářské otázky a s nimi bezprostředně související politické i mezilidské vztahy, nastane u něho zatmění mysli. Prostě v určité části debaty začíná ztrácet argumentační schopnost a schovává se jen za svoje ideály, kterým, byť bez rozumných argumentů, bezmezně věří.

Chvíli o našich slovech přemýšlel a pak se obrátil na svého kamaráda Pražáka se slovy: „Vždyť oni mně vlastně říkají, že jsem debil.“

Pak se snažil ještě v řeči s námi své postoje obhájit. Rozsekl to nakonec jeho kamarád Pražák, když mu řekl památnou větu: „Máš držet v hospodě hubu, když víš, že jseš blbej.“

VE VINÁRNĚ

Blížily se mé osmnácté narozeniny. Takový okamžik se zažije jednou v životě, a tak se na něj člověk musí řádně připravit. Proto jsme s věrným kamarádem Petrem přemýšleli o jedné z jejich co nejdůstojnějších oslav (těch oslav proběhlo samozřejmě víc a s různými lidmi). Možností jsme postupně probrali několik, od tanečních zábav po soukromé večírky, nakonec volba padla, kromě soukromých večírků, i na vinárnu v okresním městě.

Táta si neodpustil kázání v tom smyslu, jak se mají skoro ještě neplnoletí ve vinárně chovat. Aby předešel případnému nepřístojnému chování z mé strany, přidal příkaz, abych přijel domů nejpozději posledním vlakem, to znamenalo vlakem, který má odjezd o půl jedenácté.

Nerad, ale přece jsem se rozhodl daný příkaz akceptovat, co mi ostatně jiného zbývalo.

Jak se večer začal prodlužovat, začínalo se nám ve vinárně čím dál tím víc líbit. Na určený vlak bychom museli vyrazit zhruba ve čtvrt na jedenáct. Nakonec jsem se s již celkem lehkým srdcem (nadlehčeným vypitým vínem) a za Petrova přitakání, rozhodl tátův příkaz ignorovat. Na to, co bude následovat, jsem v tu chvíli nemyslel.

Rozhodli jsme se, že ve vinárně zůstaneme do „záverečnéj.“

Čas rychle ubíhal a přiblížila se zavírací hodina. Čekala nás cesta asi sedm kilometrů pěšky domů. Na mě pomalu začínaly doléhat chmury z toho, co bude doma. Což o to, mamince bych to, sice s potížemi, ale přece jen už nějak vysvětlil. Nebyla by sice nijak nadšena, ale další následky by nehrozily. Naproti tomu přísný táta by se se mnou v prvním návalu vzteku po mém příchodu moc nemazal.

Pojali jsme tedy s přítelem Petrem plán. Šlo o to nepadnout tátovi do ruky v jeho prvním vzteku, přes den, kdy bude v práci, mu hlava přece trochu vychladne. Snad si vzpomene na svoje mládí, ve kterém také nepatřil přímo mezi vzorné.

Táta jezdil do práce autobusem, který od nás odjížděl ve 4:50 hodin. Protože už bylo dávno denní světlo, ukryli jsme se za čekárnu naproti místu, kde by měl táta do svého autobusu nastupovat a ani nos jsme nevystrčili. To mělo, jak jsme záhy poznali, tu nevýhodu, že jsme neměli úplnou jistotu, že táta do autobusu opravdu nastoupil. Ale co, do práce přece musí. Konečně autobus odjel a já se už v duchu připravoval, jak budu svůj návrat vysvětlovat mamince.

S takovými pocity jsem u dveří našeho domu zazvonil. Stalo se však něco, s čím jsem nepočítal. Otevřít mi přišel táta, který si vzal toho dne v práci dovolenou. To jsem schytl svoje, samozřejmě ne fyzicky, tou dobou mě táta už nebil, ale slovní doprovod byl i tak výživný a další sankce v podobě různých zákazů následovaly.

Měl jsem asi s tím návratem přece jenom poslechnout.

CESTY ŠKODOVKOU DO NEMOCNICE

V září 1996 jsme se s manželkou dozvěděli, že očekáváme třetího potomka, zanedlouho potom, že to budou dvojčata. V listopadu nám gynekologové oznámili, na základě vyšetření plodové vody, že to budou kluci a narodit by se měli začátkem května.

Popravdě řečeno nás tahle novina trochu zaskočila. Třetí dítě jsme vždycky chtěli, měla to být jedna hodná holčička, která se postará o rodiče na stará kolena (měli jsme už dva starší kluky.

Několik let jsme se snažili, ale nějak se nedařilo, tak jsme si řekli že se na konci roku 1996 prohlásíme za staré (mě bude 39 a manželce 36) a o dítě už usilovat přestaneme. Proto ono překvapení.

Protože bylo těhotenství rizikové, byla manželka od února 1997 v nemocnici.

Výhledově jsme přemýšleli, jak to budeme s dvojčaty dělat při potřebě jejich přepravy, která jistě nastane. Auto jsme ještě tehdy neměli, manželka neměla řidičské oprávnění a já jsem měl řidičák od střední školy, tedy od roku 1975 a od té doby jsem neřídil.

Byl jsem si dobře vědom svých řidičských schopností nebo spíš neschopností, proto jsem po autě ani netoužil a do práce se tou dobou ještě autobusem dalo jezdit. Teď, s dvojčaty, nastala ovšem diametrálně jiná situace.

Tehdy se mi stala zase jedna z náhod, které mě (společně s manželkou) občas potkávají. Byly volby a já se stal členem volební komise. A jak se tak voliči trousili k volbám, byl čas o leččem s ostatními členy komise popovídat.

Dozvěděl jsem se, že můj kamarád, si hodlá koupit novou škodu felicii a rád by prodal svou škodovku dosavadní, rok výroby 1967. Starou škodovku měl vyšperkovanou, nerezový výfuk, nerezová rychlostní páka a podobně a hlavně ji hodlal prodat poměrně lacino.

Slovo dalo slovo a během pár dní jsem od Karla (tak se kamarád jmenuje) auto koupil. A právě asi týden nato manželku po gynekologické prohlídce hospitalizovali.

Já, jak už jsem napsal, přestože mám řidičský průkaz ještě ze střední školy, jsem od té doby nejezdil, a jak už to mám v povaze, tak popravdě řečeno jsem se řízení bál.

I když to žena dodnes nerada slyší, docela jsem uvítal, když byly první dva týdny její hospitalizace kvůli chřipkové epidemii návštěvy zakázány.

Pak mi jednou s nemalou radostí do telefonu takhle v pátek odpoledne oznámila, že už jsou návštěvy v nemocnici povoleny. Mě polilo horko, protože jsem si uvědomil, že musíme na návštěvu, a to naším nově nabytým autem.

Tato zpráva ve mně vyvolala doslova paniku. Budu muset řídit auto!!! Manželce jisté rozladění v mém hlase v telefonu neuniklo a později se přiznala, že ji velmi zamrzelo. Nemohla znát důvod mých obav, protože sama tehdy řidičské oprávnění nevlastnila, a tak mým řidičským schopnostem zcela důvěřovala.

Stres z očekávané jízdy na mě padl už v sobotu odpoledne. V neděli už mé pocity neměly daleko k panice. Návštěvy tehdy byly ode dvou do čtyř hodin odpoledne. Vyjeli jsme z domu krátce po jedné, to abych měl šanci relativně dobře zaparkovat. Jel jsem na vrcholu svých možností, tedy asi padesátkou, což řidiče jedoucí za mnou iritovalo a dávali mi to nepokrytě najevo.

Protože jsem k nemocnici přijel brzy, mohl jsem zaparkovat tak, abych z parkoviště vyrazil předkem auta rovnou do silnice. Rozumí se samo sebou, že jsem při návštěvě manželky nebyl dostatečně uvolněný ze strachu před zpáteční cestou a většinu návštěvy jsem nervózně přecházel od jednoho konce pokoje ke druhému.

Jestliže jsem do nemocnice přijížděl s předstihem, odjížděl jsem naopak jako jeden z posledních, aby v okamžiku mého odjezdu bylo na parkovišti dost místa.

Má rychlost při jízdě se sice stále pohybovala někde mezi padesáti a šedesáti kilometry, ale jistou zručnost jsem časem už přece jen získal.

Chlapci se narodili 23. března 1997.

Protože měli nízkou porodní váhu, bylo rozhodnuto o jejich převozu do nemocnice v Havlíčkově Brodě, kde jsou na tyto případy specializováni.

Tím pro mě nastaly znovu těžké chvíle. Do okresního města jsem dojel bez problému a navíc nemocnice stála na jeho kraji. Ale jak to bude s Havlíčkovým Brodem? Nevěda si jiné rady, poprosil jsem známého, o kterém jsem věděl, že cestu do Brodu bezpečně ovládá a je navíc

řidičem z povolání, zda by se mnou mou první cestu neabsolvoval. Dá se říct, že jsem se s touto oporou v zádech cítil jistější.

Přesto když se později při příjezdu silueta Havlíčkova Brodu objevila na obzoru, sedala na mě lehká panika. Cesty pro mě do doposud coby motoristovi neznámého města nebyly věru šálkem mého čaje. Časem jsem si cestu do Brodu tak najel, že jsem se na ni každý pátek (kdy jsme se staršími kluky za manželkou jezdili – abych mohl v sobotu večer bezstarostně požívat alkoholické nápoje) s malým přeháněním skoro těšil.

Takové byly tedy moje „druhé“ (když nepočítám autoškolu) řidičské začátky.

JAK JSEM SE SYNEM BĚHAL

V létě 1989 jsem se rozhodl, že je načase a svrchovaně potřebné, něco udělat s mou fyzickou kondicí. Připadal jsem si obtloustlý, zkrátka přišla na mě sportovní. (Co bych dnes za tu kondici, ve které jsem tehdy se cvičením a běháním začínal, dal).

Začal jsem tedy denně cvičit a běhat. Což o to, cvičení se dalo realizovat doma a ještě za zvuků příjemné hudby, kterou jsem si k němu pouštěl. Cvičil jsem různé protahovací cviky, kliky a běhání na místě.

Pro běhání venku, protože jsem nechtěl inhalovat olovo z výfuků jedoucích aut, jsem si zvolil polní cestu, která vede od našeho domu na kraji vesnice k asi čtyři kilometry vzdálené vesnici. Běhal jsem intenzivně asi do půli vzdálenosti této cesty a tam, kde se napojovala na skoro nepoužívanou okresní silnici jsem se otáčel.

Protože mám rád společnost a nejsem u žádné činnosti rád sám, snažil jsem se do jakýchkoli svých aktivit (pracovních, sportovních...) zapojit i naše tehdy malé kluky.

Odnesl to nejstarší syn, kterého jsem ke jsem do běhání zainteresoval s tím, že on pojede vedle mě na kole a já poběžím svou trasu.

Na polní cestě před mojí obrátkou stával, a dosud stojí, velký rozvětvený keř. Je tak rozvětvený, že jakýkoliv větší předmět, včetně například osobního auta, není při pohledu od naší obce vidět.

A v době, kdy jsem tam běhával a syn jezdil se mnou na kole, za tím keřem stávalo osobní auto, ve kterém, jak jsem záhy pochopil, si dávala dostaveníčko dvojice milenců (odhaduji asi z naší vesnice, protože od druhé vsi bylo auto dobře viditelné).

Dodnes nevím, co to v autě bylo za dvojici a ani mě to nezajímá.

Dovedl jsem si představit, jak je při milostných kratochvích se synem rušíme, na druhou stranu jsem si říkal: „Cesta je pro každého, tak co.“ Pokud chtějí mít absolutní klid, mohou si najít ke svým sexuálním radovánkám nějaké jiné místo.

Dvojici milenců jsem přece jen poskytl jakousi úlitbu. Dělal jsem to i proto, abych nevystavil svého syna pohledům, které mu v devíti letech ještě mohly zůstat neznámé. K jeho nemalému údivu jsem ho vždycky, když jsme já dobíhal a on na kole dojížděl k inkriminovanému vozidlu, nechal několikrát silně zazvonit na zvonek u kola.

Jak si dvojice v autě počínala v době našeho zazvonění, není těžké odhadnout. Faktem je, že když jsme kolem auta probíhali respektive projížděli při cestě tam, vypadalo, jako by uvnitř nikdo nebyl.

Když jsme se vraceli kolem dotyčného auta, dívala se na nás ze sedadel řidiče a spolujezdce vždy dvojice našťvaných obličejů, tentokrát už sedících lidí.

Tak bezcitně jsme tedy při svých sportovních aktivitách rušili jeden zamilovaný páreček.

VÁNOCE S TELEVIZNÍ HROU

Tato příhoda se stala začátkem devadesátých let minulého století, kdy u nás technické vymoženosti, jako třeba různé elektronické hry, nebyly ještě tak snadno ke koupi.

Šel jsem jednou v polední pauze po městě a vtom jsem před jednou výlohou zůstal stát jako přibitý – uviděl jsem nápis „televizní hra“. Představa televizní hry mě řádně zaujala, protože sám jsem nebyl v tomto směru ještě dostatečně „vyblbnutý.“

Hra stála patnáct set korun, které já jsem tehdy naprostou náhodou u sebe měl. Po delším váhání jsem vešel do prodejny a zavedl zatím nezávaznou konverzaci s prodavačem. Po krátkém rozhovoru mi bylo jasné: Tu hru zkrátka musím mít.

Otázkou bylo, jak tuto svou vášeň, zvláště vzhledem k ceně zboží, obhájím před manželkou. Přestože byl teprve horký srpen, rozhodl jsem se, že budu touto „televizní hrou“ argumentovat jako s vánočním dárkem pro kluky.

Hru jsem bez dalšího váhání koupil a netěšil jsem se příliš na přivítání doma. Manželka přijala mé extempore překvapivě klidně a vstřícně. Přece jenom vánoční dárek je vánoční dárek. Pokud měla nějaké námitky, zachovala se velkoryse a nechala si je pro sebe.

Já jsem se zatím těšil, až uvedu televizní hru doma do chodu. Kluci totiž měli odjet na pár dní na prázdniny k babičce. Ideální příležitost pro mě si sám do sytosti zahrát.

Nevím už pořádně, kdo mi hru pomáhal za nepřítomnosti kluků zprovoznit. Vzal jsem si tehdy záměrně pár dní dovolené, které jsem celé, přestože venku bylo přes 30 stupňů, strávil hraním televizních her. Byla to pro mě na tehdejší dobu skvělá zábava.

Pak jsem s lítostí hru zase schoval a netrpělivě jsem čekal na příchod Vánoc, kdy si budu moci, tentokrát už s kluky, zase zahrát.

Konečně nastal kýžený Štědrý večer. Na základě mého nápadu jsme televizní hru umístili schválně nikoli přímo pod vánoční stromeček, ale za dveře vedlejší místnosti. Protože měli kluci dostat k Vánocům onu televizní hru, dostali tentokrát ostatních hraček minimum.

Když už starší syn marně se přemáhaje začal nad tou malou úrodou hraček pod stromečkem natahovat k pláči, nevydržel jsem a řekl mu, ať se jde podívat do vedlejší místnosti, jestli tam Ježíšek přece jenom ještě něco nenechal. Syn tam našel krabici s televizní hrou a jeho nadšení neznalo mezí. Málem mně samotnému z toho stouply slzy do očí.

A co teprve, když jsme televizní hru spustili. Bylo to nádherné podívání i pro mě. Tak skončil jeden původně plačtivý Štědrý večer.

PŘEDVÍDAVOST MALÉHO PRASÁTKA

Před mnoha lety jsme doma chovali vždy jedno prase ročně. Bylo to v domě manželčiných rodičů, kde jsme s rodinou bydleli. Na zabíjačku jsme se všichni, samozřejmě včetně mě, který má zabíjačkové pochoutky velmi rád, těšili.

Bývala to významná událost pro celou rodinu a dá se říct, že i pro příbuzné a známé, kteří měli u nás připravenou vždy bohatou výslužku. Stejnou mincí nám ohledně výslužky opláceli i oni, takže v zimě nebyla o prasečí pochoutky nouze.

Na zabíjačku jsme měli připravené vždy veliké necky, určené na oškrabávání štětín z právě zabitého prasete, které se za tím účelem v neckách spařovalo horkou vodou.

No a po zabíjačce se za nějaký čas kupovalo malé prasátko, jinak tvor příjemný a milý.

Až měl člověk nepříjemný pocit z toho, když si představil, jaký osud ho po uplynutí pár měsíců čeká.

Starat se o prasátko a později prase, byla tchánova práce, která ho přímo těšila. Měl zvyk, že když mu nesl krmení do koryta, pouštěl ho na chvíli ven z chlívků, aby se trochu proběhlo po dvoře.

Mít velké necky na zabíjení prasete nebyla ve vesnici samozřejmost, a tak se stávalo, že si od nás necky na zabíjačku každou chvíli někdo půjčoval. Jednou se stalo, že nám je právě někdo vrátil a tak zůstaly na chvíli postavené v rohu dvorku.

A právě k těmto neckám neposedné prasátko, puštěné na chvílku z chlívků, zamířilo.

Když k nim dorazilo, bylo to, jako by do něj uhodil blesk. Okamžitě se obrátilo a utíkalo, co mu síly stačily, do domnělého bezpečí chlívků. Tehdy pro něj chlívek ještě opravdu představoval ostrůvek bezpečí, ale za pár měsíců skončilo v dřevěných neckách také.

MOJI GENIÁLNÍ PODŘÍZENÍ

Vždycky jsem prohlašoval, že koupě staré škodovky nebude mít žádný vliv na mé dojíždění do práce, že se zkrátka nenechám zlákat pohodlím a budu dál jezdit autobusem. Všichni mí známí a podřízení mi prorokovali, že v krátkém čase zlenivím a začnu k dojíždění do práce používat auto. Ukázalo se, že měli pravdu.

Dokonce, což mi bylo vždycky divné, dokázali určit, ve který den jsem přijel do práce autem a kdy nikoliv. Celá situace mě zaujala natolik, že jsem se o podstatu jejich geniálního úsudku začal zajímat hlouběji.

Pravda se záhy ukázala. Nešlo o jejich geniální úsudek, ale o to, že moje stará škodovka měla ještě střechu ze strany oblou a já měřím bez dvou centimetrů dva metry.

Na můj přímý dotaz se mi svěřili: „Když přijedeš autem, máš vždycky vlasy přilehlé k jedné straně.“ Tím se mi rozsvítilo a pochopil jsem, že když se ráno osprchuji, než se dostanu k jízdě autem, vlasy mi ještě nestačí zcela doschnout, a jak tak schnou, vytvarují se podle oblé střechy mého auta tak, že levá strana je vždycky víc přilehlá k hlavě. To bylo tajemství „geniality“ mých podřízených.

OCHUTNÁVÁNÍ JABLKOVICE

Místním zemědělským družstvem založená palírna začala produkovat svou slivovici, dá se ale říct, že v poměru vypálených jablek a švestek by se její produkt měl daleko spíš jmenovat jablkovice.

S jedněmi známými jsme právě něco na naší zahradě opékali, tuším králíka, když nám kdosi donesl láhev jablkovice na ochutnání.

U opékání jsme pili pivo a tak jsme došli k názoru, že s plnými žaludky a několika málo pivy v sobě nám nemůže pár panáků jablkovice uškodit. Nalili jsme si. Pocit z prvního doušku byl, že se jedná o nesnesitelný patok. Byli jsme však patrioti a v pití pokračovali.

Kořalka měla chuť příšernou a my to tehdy přičítali nezkušené obsluze pálenice. Říkali jsme si, no dobrá, první várka se jim tedy nepovedla, ale přece to jako místní nevylejeme. Naše ženy vzdaly požívání darovaného nápoje hned po prvním doušku.

Postupně a plíživě na nás začala kořalka působit. Trochu nás to překvapilo, protože v dřívějším našem životě jsme kořalky už něco požili a po takovém přísunu jsme byli nanejvýš trochu podnapilí a rozhodně s námi byla řeč. Pak se dostavila silná opilost. Aniž jsme si to pořádně uvědomovali, byli jsme za chvíli jako slívy, samozřejmě k malé radosti přítomných manželek.

Pravý stav věci nám byl objasněn za několik dnů. To, co my jsme pokládali za chuťový nedostatek produktu začínající pálenice, byla ve skutečnosti jablkovice s obsahem lihu přes 70%. To se nám na záda opice přilepila opravdu snadno.

AUTOBUSEM DO RAKOUSKA

Místní sportovní oddíl se rozhodl využít před Vánocemi v roce 1991 svůj autobus a naplánoval zájezd do Vídně. Při cestě zpátky měla následovat obligátní návštěva vinného sklípku spojená nejen s konzumací, ale především s nákupem podle vlastní chuti vybraného vína do přinesených kanystrů. Na náš první výlet do druhdy kapitalistického Rakouska a i na návštěvu sklípku jsme se se ženou náležitě těšili.

Jedním z účastníků zájezdu byl i mladý hoch, jmenoval se Petr, který se stejně jako spousta jiné mládeže jeho věku rád věnoval zábavám a návštěvám hostince. Předchozího dne svůj pobyt v hospodě zvláště protáhl - vrátil se domů kolem druhé hodiny noční.

Do Rakouska se odjíždělo o půl čtvrté, ale onen hoch, přestože se mu jistě dobře nevstávalo, se k odjezdu autobusu dostavil včas.

Cesta ubíhala a celá řada cestujících pokračovala v brzy přerušném spánku. Petr se k nim přidal a asi dvě hodiny pokojně spal.

Jak se postupně blížila státní hranice, Petr začal horečně prohledávat svoje příruční zavazadlo a jeho výraz v obličeji nabýval stále zděšenější podobu. Nakonec vyhrkl: „Ty vole, já nemám pas, já si místo něj vzal knížku prémiového spoření mladých.“

Nejdříve se v polorozespalém autobuse ozval hurónský smích těch, kteří byli vzhůru a jeho poznámku zaslechli. Za chvíli se jeho opileckému omylu smál celý autobus.

Jak se ale začaly blížit státní hranice, smích postupně všem uvadal na rtech. Ve vzduchu se začínala stále naléhavěji vznášet otázka: Co s Petrem? Buďto ho vysadit z autobusu, ale to by mu nikdo z přítomných ani nepřál ani neudělal, to by byl za jeden opilecký omyl přece jenom příliš krutý trest. Další uvažovanou variantou bylo pokusit se ho před očekávanou prohlídkou na hranicích v autobuse někam skrýt.

Ale kam? Vzadu v autobuse byla uskladněna zavazadla cestujících, mimo jiné kanystry přichystané na odběr vína při zpáteční cestě na Moravě. Bylo rozhodnuto. Černého pasažéra prostě zarovnáme zavazadly.

Zároveň si ale také každý uvědomoval, že pokud by byl Petr rakouskou pohraniční policií odhalen, máme všichni po zájezdu do Vídně, protože za těchto okolností by pochopitelně nebyl na území Rakouska vpuštěn celý autobus, který černého pasažéra skrýval.

Napětí ještě vzrostlo, když se k autobusu přiblížil rakouský pohraničník se psem na vodítku. To je konec, proběhlo nám hlavami. Pokud by Petra neobjevil pohraničník, odhalí ho pes.

Nakonec vše dobře dopadlo, ani pes černého pasažéra neodhalil, a tak jsme mohli v cestě do Vídně pokračovat. Ještě dlouho potom se vykládalo, jak k cestě do Rakouska stačí knížka prémiového spoření mladých.

S BULHARSKÝMI NÁMOŘNÍKY

Když jsme byli s manželkou třetí rok svoji (tedy v roce 1983) rozhodli jsme se odjet na zahraniční dovolenou. Možností tehdy „v táboře míru a socialismu“ mnoho nebylo, a tak jsme se rozhodli strávit téměř třítydenní (s cestou vlakem) dovolenou v Bulharsku s Čedokem. Byli jsme tehdy mladí a byla to pro nás oba první cesta do zahraničí a ještě lůžkovým vlakem, tak jsme se pořádně těšili.

Přestože náš termín na přelomu srpna a září nebyl úplně ideální - bylo určité riziko, že nás už v Bulharsku, které přece jen neleží až tak na jihu, nemusí čekat úplně ideální počasí, byli jsme optimisty.

Oba jsme měli v ten čas rok před dokončením vysokých škol, a tak jsme si chtěli především odpočinout od věčného učení.

Chci vyprávět o tom, jak jsem se naprostou náhodou s bulharskými námořníky opil. Šli jsme večer (jako ostatně každý jiný) na pobřeží na některou z četných diskoték. Přisedli jsme si ke stolu, kde byla dvě volná místa, a jak jsme se brzy měli dozvědět, všichni spolustolovníci, kterých bylo asi sedm, byli bulharští námořníci.

Protože bulharština není zase tak po stránce porozumění odlišná od ruštiny (kterou jsme uměli my), brzy jsme zapředli čilý rozhovor.

Nevím, jestli je to vlastnost celého bulharského národa, ale z hovoru jsme brzy vycítili, že alespoň tito námořníci nemají příliš v lásce

Rumuny. V podstatě velmi brzy, dá se říct, že na samém začátku rozhovoru se zeptali, co říkáme Rumunům a bylo vidět, že očekávají od nás na Rumuny negativní reakci.

Otáleli jsme s odpovědí, tak brzy jsme nechtěli Rumuny odsoudit, přestože se nám při průjezdu vlakem rumunské prostředí jako celek příliš nelíbilo.

Po chvíli rozpačitého mlčení nám napověděli sami: „Rumuni eto cigáni.“ To už jsme věděli odkud vítr fouká a tak na otázku, co říkáme Bulharům, jsem odpověděl: „Bolgáry, eto kultura.“ S touto odpovědí byli bulharští námořníci evidentně spokojeni a začali ke stolu houfně objednávat červené víno a také malé smažené rybičky (snad sardinky), které, jak jsme mohli pozorovat, přes den Bulhaři lovili přímo z mola na udici se spoustou háčeků.

Nechali jsme se pohostit a když jsem jedl tak asi pátou rybičku, všiml jsem si, že Bulhaři hlavu a ocas nejedí. Do té doby jsem konzumoval bez bázně a hany rybičky s hlavou a ocasem domnívaje se, že to je snad nějaký místní zvyk.

Hladina vypitého vína začala brzy dělat své. Manželka pila víno střídě, a tak byla brzy svědkem naší proměny ze střízlivých na ožralé. Zejména ji zaujalo, že čím víc jsme v ruštině konverzovali, tím víc nám přestávala rozumět, zatímco my ostatní jsme si rozuměli skvěle a hlasitě jsme se svým vtípkům (kterým už manželka nerozuměla vůbec) smáli.

Nadešel čas, ve kterém se už manželce začalo chtít spát a projevila přání vrátit se do naší chatky. Pro to jsem však já nejevil sebemenší porozumění. Žena se záhy zvedla s tím, že do chatky dojde sama. Vůbec jsem neprotestoval a věnoval jsem se dál debatě s nově nabytými bulharskými přáteli.

Když v diskotéce končili, pozval jsem celou námořnickou společnost k nám do chatky na láhev kubánského rumu. Pomohli mně chatku najít, doteď slyším jejich volání : „Pavel, sto sórok adín.“ Ano, měli jsme tehdy opravdu chatku č. 141 a moji noví přátelé ji našli dříve než já. Již spící manželka nás nepřivítala nijak nadšeně a námořníci se brzo dovtípili, že nejsou dvakrát vítanými hosty a záhy se rozloučili.

Že se včera dělo asi něco nepatřičného jsem seznal poté, co jsem se probudil obutý a oblečený, přičemž mé sandály spočívaly na polštáři postele. Že s mou ženou nebyla druhý den valná řeč asi netřeba zdůrazňovat.

LASA A HAD

V časech mého dětství jsem míval dost bohatou fantazii, a tu jsem se nerozpakoval použít zejména vůči o necelých tři a půl roku mladšímu bráchovi.

Jednou jsem si vymyslel dvě zvířata, která měla podle mě být svrchovaně nebezpečná a která přebývala v našem domě a jeho okolí. Jednomu z nich jsem vymyslel jméno „lasa“ a jako její bydliště jsem vymyslel naši stodolu. V mé fantazii vypadala asi jako lasička a její nebezpečí spočívalo v tom, že vysávala lidem krev. Do sklepa jsem zase umístil hada škrtiče.

Brácha mým slovům uvěřil a jak stodole tak sklepu se zdálky vyhýbal.

Jednou doma dost zlobil a maminka ho za trest zavřela do sklepa. Ve sklepě bylo točité schodiště a do poslední chvíle nikdo netušil, kdo mu může z hloubky sklepa přijít v ústrety. Jakmile maminka bráchu zavřela, začal nelidsky křičet při představě, že každou chvíli zpoza rohu na něj vyleze had škrtič.

Maminka poznala, že se nejedná o obvyklý pláč potrestaného dítěte, ale spíše o smrtelný jekot, a tak dveře do sklepa odemkla a bráchu pustila ze sklepa ven. Zeptala se ho, proč ve sklepě tak strašně křičel. Když jí bratr vyprávěl, že je tam had, poznala ihned, odkud vítr fouká a umírňovala mě, že nemám bráchu takhle strašit.

Při té příležitosti bratr mamince pověděl i to, že ve stodole je lasa, která vysává lidem krev. To už se maminka začala na mě vážně zlobit. Přes její konejšivá slova se brácha ještě dlouho stodole a sklepu zdaleka vyhýbal.

O mnoho let později, když jsme na vojně na armě (prodejna s posezením uvnitř kasáren) dávali k lepšímu různé příběhy ze života, došlo i na moji historku o lase a hadovi. Příběh se kamarádům tak zalíbil, že se začali dohadovat, jak asi musela vypadat dotyčná lasa.

Nápadů mezi spolubojovníky bylo tolik, že já, ačkoli autor lasy, jsem se svou podobou lasy jako lasičky začal být kamarády zatlačován do defenzívy, ba dalo se říct, že jsem se svou přibližnou podobou lasičky neuspěl.

Nevím už, jakou v bystrých fantaziích kamarádů nabyla lasa konečnou podobu, ale vím, že od mé představy to mělo hodně daleko. Tak jsem byl nucen akceptovat skutečnost, že mnou vymyšlené zvíře získalo v očích kamarádů úplně jinou podobu, než jsem zamýšlel já jako autor.

DLOUHÝ KOPEC

Toho sobotního večera krátce po vojně jsme byli na zábavě v obci vzdálené asi sedm kilometrů, kde se konaly rockové taneční zábavy skoro každý víkend.

Zábava se vydařila a já, protože jsem se zdržel po konci zábavy doprovázením dívky, se kterou jsem se na zábavě seznámil, jsem se nevracel na kole jako obvykle v doprovodu ostatních kamarádů nýbrž sám.

Po silnici šla skupinka nametených chlapců a z čirého rozmaru si usmysleli, že si při cestě ze zábavy budou hrát na to, že jsou policisty (tehdy ještě „příslušníky Veřejné bezpečnosti“). Zastoupili mi cestu a chtěli doklady. Protože jsem na první pohled rozpoznal, že se jedná o čirou recesi, rozhodl jsem se na jejich hru přistoupit.

Když jsem jim ukázal občanský průkaz, doklady „zkontrolovali“ vrátili mi je a „propustili“ mě. Prostě taková blbost, kterých se při cestě ze zábavy dělá plno.

Potíž byla v tom, že mě zastavili na křižovatce, kde se silnice z obce, kde se ona zábava konala dělila na cestu do dvou jiných obcí. Jak jsem byl nametený a zblblý z té „silniční kontroly“ nevěděl jsem, kterou cestou se mám vydat. A zvolil jsem špatně.

Silnice, po které jsem se vydal vedla do prudkého kopce. Tento kopec by mě střízlivému dal zabrat na kole i vestoje. Už jsem poznal, že jsem se vydal špatnou cestou, ale jak jsem byl posilněn alkoholem, nemohl jsem si vzpomenout, kam ta zatracená silnice vede.

Popadl mě vztek na to, že jedu špatně. Alkohol mě dodal sílu, takže jsem kopec vyšlapal, a to dokonce vsedě na kole.

Neviděl jsem ceduli oznamující, že jsem vjel do nesprávné vesnice - nebylo divu, byla tma a baterku ani sirky jsem u sebe neměl. Tam jsem si mohl ověřit, jak neblahé účinky má alkohol na mozek člověka. Dojel jsem k silničnímu ukazateli, který stál pod sloupem veřejného osvětlení a byl tudíž dobře čitelný.

A teď v čem spočívala ta neblahost působení alkoholu na mozek? Stál jsem bezprostředně u silničního ukazatele, dobře jsem viděl jednotlivá písmena, ale nebyl jsem schopen vyhodnotit jejich obsah. Byl z toho velký pocit bezmoci a vzteku na ten chlast.

Nakonec jsem přece jenom přelouskal název mně známé vesnice a něco mi říkalo, že tudy vede cesta domů. Pak jsem se po oné silnici dal a cesta domů proběhla už v pořádku. Dlouho (prakticky dodneška) mi zůstal v paměti pocit, jaké to je rozpoznat na ukazateli směru jednotlivá písmena a nebýt schopen z nich dát dohromady slovo.